

Rolnummer : 71
Arrest nr. 65 van 15 juni 1988

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door het Hof van beroep te Luik (elfde burgerlijke kamer) bij arrest van 30 november 1987 in de zaak Fraipont en Lavenne tegen de gemeente Flémalle.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters E. GUTT en J. DELVA,
en de rechters M. MELCHIOR, D. ANDRE, I. PETRY, K. BLANCKAERT
en L.P. SUETENS,
bijgestaan door de griffier H. VAN DER ZWALMEN,
onder voorzitterschap van voorzitter E. GUTT,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. ONDERWERP

Bij arrest van 30 november 1987 vraagt de elfde burgerlijke kamer van het hof van beroep te Luik "aan het Arbitragehof uitspraak te doen over de vraag of artikel 1 van de wet van 26 juli 1962, slechts voor zover het nog steeds bepaalt dat de onteigeningsvergunning in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid van de Koning moet uitgaan, al dan niet de regels schendt die bij artikel 107quater van de Grondwet en, krachtens deze laatste, bij de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten".

II. DE FEITEN EN DE VOORGAANDE PROCEDURE

Bij een besluit van 18 februari 1983 heeft de minister van het Waalse Gewest belast met het toezicht en de externe betrekkingen de gemeente Flémalle toegestaan over te gaan tot onteigening bij hoogdringendheid van verschillende onroerende goederen toebehorende aan de consorten FRAIPONT-LAVENNE, ten einde werken van openbaar nut uit te voeren.

In een op 1 april 1983 gewezen vonnis heeft de vrederechter van het kanton Grâce-Hollogne geconstateerd dat de onteigeningsprocedure regelmatig was, een deskundigenonderzoek gelast en het bedrag van de provisionele vergoeding vastgesteld.

De inbezitstelling van de onteigenende is uitgesproken bij een op 7 oktober 1987 door voornoemde vrederechter gegeven bevelschrift.

De gemeente Flémalle heeft op 22 juli 1985 een vordering tot herziening ingesteld, waarover de rechtbank van eerste aanleg te Luik op 21 september 1987 uitspraak heeft gedaan.

De consorten FRAIPONT-LAVENNE hebben dan de gemeente Flémalle gedagvaard tot ontbinding van de gedwongen overdracht op grond dat de uiterst dringende noodzakelijkheid vereist voor de onteigeningsprocedure zou vervallen zijn. Die vordering is bij een op 13 november 1987

door de rechtbank van eerste aanleg te Luik gewezen vonnis niet-ontvankelijk verklaard.

De consorten FRAIPONT-LAVENNE hebben tegen de vonnissen van 21 september 1987 en 13 november 1987 hoger beroep ingesteld. Het hof van beroep te Luik, bij hetwelk dat verzoek aanhangig was, heeft aan het Arbitragehof de voormelde prejudiciële vraag gesteld.

III. DE PROCEDURE VOOR HET HOF

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van voormelde verwijzingsbeslissing, die op 12 januari 1988 ter griffie in ontvangst is genomen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 46, § 1, 48 en 49, van de wet van 28 juni 1983 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof.

Het bij artikel 58 van de organieke wet van 28 juni 1983 voorgeschreven bericht is in het Belgisch Staatsblad van 23 januari 1988 bekendgemaakt. Met toepassing van de artikelen 60 en 113 van voormelde organieke wet zijn de kennisgevingen van de verwijzingsbeslissing gedaan bij op 25 januari 1988 ter post neergelegde aangetekende brieven, die op 26 januari 1988 aan de geadresseerden zijn ter hand gesteld.

Bij op 22 februari 1988 op verzoek van de Ministerraad gewezen beschikking heeft de voorzitter in functie de termijn waarbinnen genoemde Ministerraad een memorie kon indienen, tot en met 27 februari 1988 verlengd. Die beschikking is aan de partijen ter kennis gebracht bij op 22 februari 1988 ter post neergelegde aangetekende brieven, die op 23 en 24 februari 1988 aan de geadresseerden zijn overhandigd.

De gemeente Flémalle heeft een memorie ingediend op 19 februari 1988.

De partijen Léon FRAIPONT en Suzanne LAVENNE hebben een gezamenlijke memorie ingediend op 19 februari 1988.

De Vlaamse Executieve heeft een memorie ingediend op 24 februari 1988.

De Ministerraad heeft een memorie ingediend op 26 februari 1988.

Ter uitvoering van artikel 1 van de richtlijn van het Hof dd. 15 december 1987 (Belgisch Staatsblad van 29 december 1987) is, bij op 8 maart 1988 ter post neergelegde aangetekende brieven, die op 9 maart 1988 aan de geadresseerden zijn afgegeven, aan de personen en overheden vermeld in artikel 69 van de organieke wet van 28 juni 1983 van die memories aanzegging gedaan.

De Waalse Gewestexecutieve heeft een conclusie overgezonden bij op 28 maart 1988 ter post afgegeven aangetekend schrijven, dat op 29 maart 1988 ter griffie is ontvangen.

De Franse Gemeenschapsexecutieve heeft een conclusie overgezonden bij op 29 maart 1988 ter post afgegeven aangetekend schrijven, dat op 30 maart 1988 ter griffie in ontvangst is genomen.

De Ministerraad heeft een conclusie overgezonden bij op 18 april 1988 ter post afgegeven aangetekend schrijven, dat op 20 april 1988 ter griffie in ontvangst is genomen.

De Vlaamse Executieve heeft een conclusie neergelegd op 20 april 1988.

Conform artikel 3, d, van de richtlijn van het Hof van 15 december 1987 is van die conclusies aanzegging gedaan bij op 27 april 1988 ter post aangetekende brieven, die op 28 april 1988 aan de geadresseerden werden bezorgd.

Bij beschikking van 3 mei 1988 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting op 25 mei 1988 vastgesteld.

Die beschikking is aan de partijen ter kennis gebracht, die tezamen met hun advocaten van de rechtsdag in kennis zijn gesteld bij op 3 mei 1988 ter post aangetekende brieven, die op 5 mei 1988 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Ter terechtzitting van 25 mei 1988 :

- zijn verschenen :

Mr. J. HENRY en Mr. J.M. COLLARD, advocaten bij de balie te Luik, voor Léon FRAIPONT, meubelmaker, en Suzanne LAVENNE, beiden woonachtig te 4110 Flémalle, Grand-Route, 251, woonplaats kiezende ten kantore van Mr. J.M. COLLARD, advocaat, rue de Séllys, 25 te Luik;

Mr. M. COOLS, advocaat bij de balie te Luik, voor de gemeente Flémalle, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, kantoor houdende ten gemeentehuize, Grand-Route, 287 te 4110 Flémalle;

Mr. J. PUTZEYS, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad, Wetstraat 16, te 1000 Brussel;

Mr. V. THIRY, advocaat bij de balie te Luik, voor de Waalse Gewestexecutieve, Kunstlaan 13-14, te 1040 Brussel;

Mr. P. LEGROS, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsexecutieve, Kunstlaan 19AD, 1040 Brussel;

Mr. P. VAN ORSHOVEN, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel;

- hebben de rechters D. ANDRE en L.P. SUETENS verslag uitgebracht;
- zijn voormelde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De procedure is gevoerd conform de het gebruik van de talen voor het Arbitragehof betreffende bepalingen van de artikelen 52 en volgende van de organieke wet van 28 juni 1983.

IV. IN RECHTE

1. Ten aanzien van de bevoegdheid van het Hof

1.A.1. In hun memorie beogen eisers voor het Hof van beroep te Luik, de partijen FRAIPONT-LAVENNE, eerst aan te tonen dat artikel 15, § 1, van de organieke wet van 28 juni 1983 op de aan het Hof voorgelegde zaak niet-toepasselijk is. Littera a) van die bepaling veronderstelt immers dat bij het Hof een conflict tussen een nationale en een regionale norm wordt aangebracht. Bij gebreke van een gewestelijke norm - er is immers geen decreet dat artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 opheft of vervangt - kan een dergelijk conflict niet bestaan. De memorie besluit ten aanzien van dat punt dat artikel 15, § 1, a), van de wet van 28 juni 1983 geen toepassing kan vinden. De toepassing van littera b) van dat artikel moet volgens de memorie eveneens worden uitgesloten, vermits er evenmin een conflict is tussen twee decreten uit hoofde van hun onderscheiden werkingssfeer.

1.A.2. De gemeente FLEMALLE, van haar kant, erkent dat de wet van 26 juli 1962 niet tegen een later aangenomen wet kan ingaan, maar betoogt dat het Hof tot taak heeft te oordelen over de verdeling van de bevoegdheden over concurrerende machten en de twistvraag te beslechten, die door het arrest van het Hof van Cassatie van 20 februari 1986 inzake de onteigeningsbevoegdheden is gerezen.

Anderzijds is de gemeente FLEMALLE van oordeel dat wel een virtueel conflict bestaat tussen de wet van 26 juli 1962 en de ontwerpdecreten die bij de communautaire en regionale wetgevers zijn ingediend.

1.A.3. In haar conclusie oordeelt de Vlaamse Executieve dat artikel 107ter van de Grondwet zowel de actuele conflicten die tussen twee wetgevende normen zouden kunnen bestaan, als virtuele conflicten beoogt.

De Vlaamse Executieve is bovendien van oordeel dat het Hof artikel 15, § 1, a), van de organieke wet aan artikel 107quater van de Grondwet niet zou kunnen toetsen, voor zover artikel 15, § 1, a), van de wet van 28 juni 1983 geen met toepassing van artikel 107quater van de Grondwet vastgestelde regel is.

Het Hof, oordeelt de Vlaamse Executieve, is hoe dan ook bevoegd om van de gestelde vraag kennis te nemen, nu op zijn minst een aantoonbaar actueel conflict bestaat tussen de wet van 1962 en de wetten op de Staatshervorming.

1.A.4. Volgens de Ministerraad is de premisse volgens welke het Hof enkel van een actueel conflict tussen twee normen die van verschillende wetgevers uitgaan kennis kan nemen, onjuist. Die beperkende interpretatie van de bevoegdheid van het Hof is strijdig zowel met de tekst zelf van artikel 15 van de wet van 28 juni 1983 als met de parlementaire voorbereiding ervan en de doctrine.

Het Hof zelf, memoreert de Ministerraad, heeft in zijn arresten nrs. 12 en 13 van 25 maart 1986 voor recht gezegd dat artikel 52 van de gecoördineerde bestuurstaalwetten, die toch ook dateren van voor de staatshervorming, geen schending inhoudt van de door of krachtens de Grondwet gestelde regels.

1.A.5. De Waalse Gewestexecutieve van haar kant concludeert tot de bevoegdheid van het Hof in deze zaak. Zij valt de argumenten van de Ministerraad en van de Vlaamse Executieve bij en is van oordeel dat artikel 15 van de organieke wet van 28 juni 1983 niet te restrictief moet worden

geïnterpreteerd : de in de prejudiciële vraag beoogde norm moet door het Hof kunnen worden getoetst.

1.A.6. De Franse Gemeenschapsexecutieve, tenslotte, concludeert eveneens tot de bevoegdheid van het Hof om van de gestelde prejudiciële vraag kennis te nemen. De Executieve toont met name aan dat wanneer - zoals ten deze - slechts één enkele norm voorhanden is, het gaat om een virtueel conflict, in welk geval het Arbitragehof bevoegd en verplicht werd geacht om tussen te komen.

1.B.1. Artikel 107ter van de Grondwet bepaalt :

"§ 1. De wet stelt de procedure in om de conflicten tussen de wet, het decreet en de in artikel 26bis bedoelde regelen, alsook tussen de decreten onderling en tussen de in artikel 26bis bedoelde regelen onderling te voorkomen.

§ 2. Er bestaat voor geheel België een Arbitragehof, waarvan de samenstelling, de bevoegdheid en de werking door de wet worden bepaald.

Dit Hof regelt de in § 1 bedoelde conflicten."

Artikel 15, § 1, a), van de organieke wet van 28 juni 1983 bepaalt :

"Het Arbitragehof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent :

a) de schending door een wet of een decreet van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;"

Op grond van die bepalingen vermag het Hof zich uit te spreken over elke schending door een wet of een decreet van de regels die de onderscheiden bevoegdheid bepalen van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, zonder dat vereist is dat een andere wetgever een wet of een decreet met hetzelfde onderwerp heeft aangenomen.

1.B.2. Bij het aannemen van wetten vóór de Staatshervorming kon de wetgever geen grondwettelijke of wettelijke regels tot bepaling van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten schenden.

De nationale wet die dateert van vóór de Staatshervorming moet in samenhang met de later tot stand gekomen bevoegdheidsregels worden gelezen. Die nationale wetgeving van vóór de hervorming der instellingen kan - zij het impliciet - gewijzigd zijn door de overdracht van aangelegenheden, in 1970 en in 1980, aan de Gemeenschappen en de Gewesten. In hun letterlijke formulering kunnen de wetten van vóór de Staatshervorming derhalve genoemde bevoegdheidsregels schenden.

Het Hof is bevoegd, in de huidige zaak bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak te doen over de vraag of de interpretatie in een gegeven geval, van een wet van vóór de Staatshervorming, al dan niet de regels schendt die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

2. Ten aanzien van artikel 1 van de wet van 26 juli 1962

2.A.1. Volgens eisers in beroep machtigt artikel 79 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 de Gewestexecutieven op eigen initiatief op gang gebrachte onteigeningen toe te staan. Slechts een uitdrukkelijke machtiging, door een gewestdecreet aan een Executieve gegeven, zou haar in staat stellen die bevoegdheid uit te oefenen. Vermits een dergelijk decreet niet is gestemd, blijft artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 alleen van toepassing.

2.A.2. De gemeente Flémalle, van haar kant, betoogt dat, met betrekking tot de gemeenten en provincies die tot hun grondgebied behoren (artikel 7 van de wet van 8 augustus 1980), de stelling moet worden bijgevallen volgens welke de Gewestexecutieve bevoegd is "ingevolge artikel 1 van de wet van 26 juli 1962, gemeenten en andere ondergeschikte overheden toe te staan, met inachtneming van desnoods door de nationale wetgever vastgelegde procedures, over te gaan tot de onteigeningen ten algemenen nutte die noodzakelijk zijn voor de volbrenging van hun opdrachten".

Derhalve moet worden besloten, volgens de gemeente Flémalle, dat artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 artikel 107quater van de Grondwet en de toepassingswetten ervan schendt "in zover de Koning niet bevoegd is voor aangelegenheden die deel uitmaken van stedenbouw en ruimtelijke ordening, grondbeleid, toezicht op de provincies en gemeenten, telkens als de onteigeningsprocedure ondernomen wordt door een gemeente of een overheid waarop de Gewesten en de Gemeenschappen toezicht uitoefenen".

2.A.3. De Vlaamse Executieve laat opmerken dat de vraag is of artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 niet in strijd is gekomen met de later inzake onteigeningen ten algemenen nutte door de wetten op de staats hervorming ingevoerde bevoegdheidsverdelende regels. Het kan volgens haar niet worden betwijfeld dat bij het achtereenvolgens herverdelen van de normatieve bevoegdheid, tussen 1970 en 1983, de wet van 26 juli 1962 impliciet is gewijzigd : inzake onteigeningen ten algemenen nutte is de afweging van sommige aspecten van het algemeen nut, in functie van de institutionele hervormingen, aan de tot dan toe exclusieve nationale bevoegdheid onttrokken ten bate van de bevoegdheid van de Gemeenschappen en de Gewesten.

Tot slot merkt de Vlaamse Executieve op dat het begrip "wet" moet worden begrepen, blijkens de rechtspraak van het Arbitragehof en het Hof van Cassatie, op grond van artikel 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Volgens de Vlaamse Executieve is artikel 1 van de wet van 26 juli 1962, impliciet gewijzigd en aangevuld door grondwettelijke bepalingen en de wetten op de Staats hervorming, niet strijdig met de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

2.A.4. De Ministerraad betoogt dat een onteigening op zichzelf alleen maar een middel is met behulp waarvan overheden de opdracht van algemeen belang waarmee ze zijn bekleed kunnen verwezenlijken; de machtiging tot onteigenen moet dus hetzij onder de Koning, hetzij onder de Gemeenschaps- of de Gewestexecutieve ressorteren, al naar het gaat om nationale dan wel communautaire of regionale aangelegenheden.

In het preciese kader van de gestelde vraag behoeft, aldus de Ministerraad, niet te worden nagegaan of, na de hervorming der instellingen, de wetgevende macht ruim opgevat dient te worden in de zin van iedere normatieve overheid, dan wel strikt, enkel in de zin van de nationale wetgever. Noch in

deze zaak, noch trouwens in die welke het onderwerp was van het arrest van het Hof van Cassatie van 20 februari 1986, wordt staande gehouden dat de onteigening buiten het algemene wettelijke kader zou worden gevorderd. Ter discussie staat het punt of, gezien het feit dat de onteigende overheid een gedecentraliseerde overheid is, de vaststelling van het openbaar nut uitsluitend tot de bevoegdheid van de nationale regering behoort, of daarentegen door een Gewestexecutieve kan geschieden. Voor de Ministerraad is het een petitio principii te beweren dat volgens artikel 11 van de Grondwet en de artikelen 6, § 1, en 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 de aangelegenheden stedenbouw en ruimtelijke ordening geen door gemeenten gevorderde onteigeningen omvatten. Nu immers tot een onteigening wordt overgegaan ter verwezenlijking van een doelstelling opgenomen in de aangelegenheden die naar de Gemeenschappen en de Gewesten zijn overgeheveld, moet ervan worden uitgegaan, aldus de Ministerraad, dat hun respectieve Executieven moeten worden beschouwd als de overheden die gemachtigd zijn tot het erkennen van het openbaar nut van die onteigening, met uitsluiting dus van de Koning. Ten deze aan het Waalse Gewest, dat de overheid is geworden die toeziet op de gemeenten die deel uitmaken van zijn grondgebied, "de hoedanigheid van overheid te ontzeggen die tot de onteigeningen machtigt die door genoemde gemeenten gevorderd worden in de aangelegenheden stedenbouw en ruimtelijke ordening, sedert 1980 geregionaliseerd, zou", aldus de Ministerraad, "ermee gelijk staan dat de Gewesten weer in een ondergeschikte positie ten opzichte van de Staat worden geplaatst, iets wat noch de grondwetgever, noch de bijzondere wetgever hebben gewild".

2.A.5. De Waalse Gewestexecutieve oordeelt in haar conclusies dat Executieven niet alleen bevoegd zijn om zelf voorgenomen onteigeningen toe te staan. Wanneer een onteigening ten algemene nutte die door een gedecentraliseerde overheid wordt gevorderd noodzakelijk is voor de inwerkingstelling van aan de Gewesten en aan de Gemeenschappen toegewezen materiële bevoegdheden, is de betrokken Executieve, met uitsluiting van de Koning, bevoegd om artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 in werking te stellen.

2.A.6. De Franse Gemeenschapsexecutieve memoreert op haar beurt het arrest van het Hof van Cassatie van 20 februari 1986. Ze oordeelt dat de door het Hof van beroep te Luik gestelde vraag positief moet worden beantwoord; de bepaling van artikel 15 van de wet van 26 juli 1962 schendt artikel 107quater van de Grondwet en de wet van 8 augustus 1980 in de mate dat de Koning niet langer bevoegd is voor aangelegenheden vallende onder stedenbouw en ruimtelijke ordening, grondbeleid, subsidies voor door ondergeschikte overheden uit te voeren werkzaamheden, en het toezicht op de provincies en gemeenten.

2.B.1. De artikelen 59bis, 59ter en 107quater van de Grondwet, alsmede de bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap, hebben aan de Gemeenschappen en de Gewesten een exclusieve bevoegdheid toegekend met betrekking tot de hun overgedragen aangelegenheden.

Voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, hebben de grondwetgever en de bijzondere wetgever aan de Gemeenschappen en de Gewesten, met betrekking tot de overgedragen aangelegenheden, zowel de bevoegdheid toegekend die aangelegenheden te regelen bij decreten met kracht van wet als de uitvoeringsbevoegdheid.

2.B.2. Naar luid van artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zijn de Executieven belast met de uitvoering van de decreten.

Verscheidene artikelen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals de artikelen 23, 66, 67 en 90, bepalen dat zolang de Executieven niet door de Raden uit hun midden gekozen zijn, bepaalde aan de Executieve toegewezen machten door de Koning worden uitgeoefend.

Uit die bepalingen blijkt dat het de wil van de bijzondere wetgever is dat de Executieven, vanaf het ogenblik dat zij door de Raden uit hun midden gekozen zijn, voor de aan de Gemeenschappen of de Gewesten overgedragen aangelegenheden, ten volle in de plaats treden van de nationale uitvoerende macht, in zover de bijzondere wet er terzake niet anders over heeft beschikt, bij wege van een uitdrukkelijke bepaling waarbij zekere machten aan de nationale uitvoerende macht zijn voorbehouden, zoals in de artikelen 12, 13, § 6, 65, § 3 en 88.

2.B.3. De wetten met betrekking tot de aangelegenheden die aan de Gemeenschappen of de Gewesten zijn overgedragen en die van voor de Staatshervorming dateren zijn aldus bij de bijzondere wet van 8 augustus 1980 impliciet gewijzigd.

Die impliciete wijziging betreft niet alleen de wetgeving van voor de Staatshervorming waarbij aangelegenheden werden geregeld die nu onder de Gemeenschappen en de Gewesten ressorteren; zij geldt eveneens voor de wetgeving betreffende onteigeningen ten algemene nutte, zodra die onteigening tussenkomt in het kader van een aan de Gemeenschappen of de Gewesten overgedragen aangelegenheid.

In het geval van de wet van 26 juli 1962 "betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemene nutte" kan de vaststelling dat de onmiddellijke inbezitneming onontbeerlijk is ten algemene nutte, alleen toekomen aan de beoordeling van de Executieve die bevoegd is voor het beheer van de aangelegenheid naar aanleiding waarvan die onteigening geschiedt.

Een wet, zoals die van 1962, aangenomen in een eenheidsstaat, moet thans in het licht van de Staatshervorming worden gelezen. Telkens een onteigening een gewestelijke of een gemeenschapsaangelegenheid betreft, is het dan ook vereist de bewoordingen "de Koning" en "koninklijk besluit" door "de Executieve" en "besluit van de Executieve" te vervangen.

Overigens blijven de termen "de Koning" en "koninklijk besluit" ongewijzigd wanneer de onteigening een nationaal gebleven aangelegenheid betreft.

Het ligt voor de hand dat bij elke onteigening de bij de wet vastgestelde gerechtelijke procedures, alsmede het beginsel van de billijke en voorafgaande schadeloosstelling bepaald bij artikel 11 van de Grondwet, in acht genomen moeten worden.

2.B.4. Aldus, ondanks het feit dat artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 "betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemene nutte" nog steeds bepaalt dat de Koning vaststelt dat de onmiddellijke inbezitneming van een of meer onroerende goederen ten algemene nutte onontbeerlijk is, moet dat artikel zo worden gelezen dat die aan de Koning toegekende bevoegdheid uitsluitend door de Executieve wordt uitgeoefend in de aan de Gemeenschappen of de Gewesten overgedragen aangelegenheden.

Aldus gelezen schendt bedoeld artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 niet de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheden van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

OM DIE REDENEN,

HET HOF

ZEGT VOOR RECHT

Artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 "betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigeningen ten algemenen nutte" moet aldus worden geïnterpreteerd dat het aan de Gemeenschaps- of Gewestexecutieve, naargelang van het geval, toekomt om, ten aanzien van de aan de Gemeenschappen of de Gewesten overgedragen aangelegenheden, vast te stellen dat de onmiddellijke inbezitting van een of meerdere onroerende goederen ten algemenen nutte onontbeerlijk is.

Aldus geïnterpreteerd, schendt bedoeld artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 niet de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

Aldus uitgesproken in het Frans en in het Nederlands, conform artikel 55 van de organieke wet van 28 juni 1983, ter openbare terechtzitting van 15 juni 1988.

De griffier,
H. VAN DER ZWALMEN

De voorzitter,
E. GUTT